

ת"פ 7002/01/15 - מדינת ישראל נגד י.א.

בית משפט השלום בקריית גת

03 פברואר 2016

ת"פ 7002-01-15 מדינת ישראל נ' א'
בפני כב' סגן הנשיאה אור אדם

מדינת ישראל
ע"י עו"ד ליטל לוזון תביעות לכיש

נגד

י.א.

ע"י ב"כ עו"ד יורם פאוור

הכרעת הדין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בן זוג ותקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, זאת בשל אירוע מיום 31.12.14. בכתב האישום נטען, כי במועד האמור, דרש הנאשם מבת זוגו המתלוננת להלוות אליו לחדר השינה ומשסירבה תפס בידה בכוח. בהמשך הלך לחדר השינה, וכשהמתלוננת הגיעה לחדר, על רקע סירובה לקיים עמו יחסי מין, התפתח ויכוח, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהיכה אותה בפניה בידו וגרם לה חבלה של ממש בכך שדם ניגר מפיה.
2. תחילה הגיעו הצדדים להסדר טיעון בפני מותב אחר, אולם לאחר מכן חזר בו הנאשם מהודייתו וביקש לנהל את ההוכחות בתיק.
3. מטעם התביעה העידו המתלוננת, שתי בנות של בני הזוג, ל' ו- ד', וכן אמו של הנאשם. מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.
4. במהלך עדותו של הנאשם, התברר כי אין מחלוקת לגבי עיקרי העובדות. הנאשם הודה כי אחז בידה של המתלוננת ברצונו כי תבוא עמו לחדר השינה. הנאשם הודה כי גרם למתלוננת חבלה בחדר השינה. הנאשם לא חלק איפוא על היסודות העובדתיים של שתי העבירות התקיפה המיוחסות לו, אלא רק על היסוד הנפשי: באשר לאחיזה בידה של המתלוננת, נטען כי היה מדובר על הנחה קלה של ידו על זרועה, על מנת לשכנע אותה לבוא עמו לחדר השינה ומיד כשסירבה עזב אותה. באשר לחבלה בפניה של המתלוננת בחדר השינה, נטען כי הנאשם רק ניסה לחבק את המתלוננת, ותוך כדי כך, מבלי שהתכוון לכך, כאשר זזה המתלוננת היא נשרטה בפניה.

העדויות בכללותן

5. המתלוננת העידה בקושי רב. ניכר כי אין היא מבקשת להעליל על הנאשם או להחמיר בהתייחסות אליו. היא השיבה שוב ושוב, כי איננה זוכרת את כל הפרטים ואיננה רוצה שיאונה רע לנאשם. נסיבות העניין, כמו גם עדות הבת ד', מחזקות את גרסתה של המתלוננת.
6. לא מצאתי מקום לשלול אמינות מהמתלוננת, נוכח העובדה שנשארה בבית, אם כי הלכה לישון עם אמו של הנאשם, והגישה את התלונה רק למחרת לאחר העבודה. המתלוננת הסבירה כי בני המשפחה לחצו עליה לא להתלונן ורק לאחר מחשבה, הבינה שכלו כל הקיצין ואין מנוס מתלונה. נסיבות העניין מובילות למסקנה שאין בתלונה המאוחרת כדי לפגום בעדותה.
7. הנאשם לעומתה, העיד ביהירות ובבלבול, הוסיף פרטים רבים, בהם גם פרטים חשובים שלא נזכרו באמרתו, וקשה לקבל את גרסתו.

האירוע הראשון בסלון

8. אין מחלוקת כי המתלוננת והנאשם ישבו יחד בסלון, ובשלב מסויים ביקש הנאשם כי יכנסו לחדר השינה לקיים יחסי מין.
9. המתלוננת העידה שבסמוך לאחר 23:00, דרש הנאשם שיכנסו לחדר לקיים יחסי מין. המתלוננת השיבה לו שלא צריך לדבר כך ליד הילדים, וכשהיא תרצה, היא תיכנס לחדר השינה. בשלב זה, הנאשם משך אותה בידה, כדי לגרום לה להיכנס לחדר. המתלוננת הדגימה את המשיכה, כתפיסה חזקה בידו את הזרוע שלה ודחיפה לתוך החדר (ע' 17 ש' 2 לפרו'), והסבירה שהיא אמרה לו שצריך להתנהג בעדינות, שהיא תבוא לבד ודברים כאלה לא עושים בכוח ולא ליד הילדים.
10. בחקירה הנגדית נשאלה המתלוננת שוב ושוב אם היא קיללה את הנאשם טרם המשיכה. המתלוננת הכחישה זאת. בסיכומי ההגנה, ציין הסניגור שגם הבת ל' וגם אמו של הנאשם, אישרו כי המתלוננת מקללת מידי פעם וזאת בניגוד לעדות המתלוננת. אין חשיבות רבה לעניין זה. מטבע הדברים במערכת יחסים זוגית עכורה, כפי שקיימת בין בני הזוג, נאמרים דברים אלה ואחרים. לא התרשמתי מעדותה של המתלוננת כי התנהלותה היתה חריפה או בוטה באותו ערב, כאשר דווקא אמירות בוטות וקללות כפי שציין הנאשם (שאינני קובע כי נאמרו) - מחזקות את האווירה המתיישבת עם הפעלת האלימות שתיארה המתלוננת.
11. כאמור, הבת ד' מחזקת את גרסת המתלוננת. ד' תיארה לבית המשפט והדגימה כיצד היתה המשיכה של המתלוננת לחדר השינה, באופן דומה לזה שתיארה המתלוננת ובאופן שונה מזה שתיאר הנאשם. מדובר במשיכה של ממש ביד על גבי הזרוע (ע' 26 ש' 11 לפרו'). ד' בהגינותה ציינה, כי לאחר שהנאשם משך את המתלוננת, הלכה איתו המתלוננת באופן רגיל, כדי שלא יצעק היא לא התנגדה (עמ' 27 ש' 4-5 לפרו').
12. הנאשם בהודעתו במשטרה ת/3, תיאר כי הסכסוך החל על רקע מחלוקת לגבי הטלויזיה, לדבריו הוא נגע

בה ביד והיא ענתה בברוטאליות וקיללה אותו. הוא שאל אותה אם הם יוכלו להיות ביחד במיטה והיא אמרה לו שיקח כדור ואחר כך יהיו ביחד.

13. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא ציין כי המתלוננת צופה ארוכות בטלוויזיה, ולכן כאשר ביקש ללכת לחדר ולקיים יחסי מין, היא אמרה לו שתבוא כשיסתיים הסרט, ושקודם כל יקח כדור הרגעה. אחרי שהסתיים הסרט הוא ביקש שהיא תקיים את מה שהבטיחה, אולם היא זלזלה בו והלכה לחדר של אמו לראות סרט נוסף. יצוין כי עניין זה לא בא זכרו בהודעה הראשונית במשטרה.

14. הנאשם נשאל קונקרטי לגבי המשיכה מהסלון, לפי התיאור של בתו ד', שהוא תיאור של משיכה אלימה והשיב: **"יכול להיות שהיה מצב כזה משיכה, של בן אדם עם בן אדם, משיכה יש מצב. יכול להיות שזה היה שכוכבה אמרה שהיא לא רוצה להיכנס לחדר לקיים יחסי מין ויש מצב שהבת שלי כן צודקת"** (עמ' 33 ש' 21-23 לפרו').

15. בחקירה החוזרת הנאשם ציין כי המשיכה היתה רק בהנחת יד על הכתף לזמן קצר של 20-30 שניות, עד שהוא הבין שהיא לא רוצה לבוא לחדר וירד מהעניין.

16. מכל האמור לעיל עולה, כי במחלוקת המינורית שבין הצדדים, יש להעדיף את גרסת המתלוננת, המחוזקת ע"י הבת ד' ותואמת את הנסיבות. אין מדובר בהנחת יד על הכתף, אלא במשיכה אלימה, על רקע סירובה של המתלוננת להתלוות אל הנאשם באותו רגע לחדר השינה. כל יסודות העבירה הוכחו איפוא מעבר לכל ספק סביר. עם זאת, גם המתלוננת אישרה שכדי שלא לגרום לפרובוקציות, מיד כשהחלה המשיכה, היא אמרה לו שתבוא בכוחות עצמה, והמשיכה נפסקה כעבור פרק זמן קצר למדי.

האירוע השני בחדר השינה

17. אין מחלוקת כי לאחר האירוע הראשון, כאשר בלית ברירה נכנסה המתלוננת לחדר השינה, ביקש הנאשם לקיים עמה יחסי מין, וכאשר סרבה, נשרטה על ידו בשפתיה. המחלוקת היא מינורית ונוגעת לנסיבות בהן ארעה החבלה.

18. המתלוננת העידה שכאשר הגיעו לתוך החדר, היא הסבירה לנאשם כי היא לא רוצה לעשות איתו דבר, כיוון שהוא נוהג כלפיה באלימות, והיא הולכת לישון, אולם הנאשם בא אליה בפראות ובידו פצע אותה בשפה (ע' 16 ש' 18-20 לפרו').

19. הסניגור חקר את המתלוננת לגבי טענתה כאילו מדובר ב"אגרוף". המתלוננת עמדה על כך שלא מדובר באגרוף, אלא מדובר במכה כשהיד פתוחה. הדבר עולה גם בהודעתה במשטרה נ/2: **"הוא נתן לי מכה, אגרוף עם יד פתוחה, והציפורניים שלו פגעו לי בשפה התחתונה ומשם יצא לי דם"** (נ/2 ש' 12).

20. בתו של הנאשם ל', מסרה בחקירתה במשטרה (ת/ש' 10-4), כי היתה בחדרה ושמעה את המתלוננת צועקת. כשפתחה את דלת החדר ראתה את אמה בוכה, ויוצא לה דם מהפה. המתלוננת סיפרה לה שהנאשם שרט אותה. בעדותה בבית המשפט, ניכר היה שהבת ל' איננה רוצה לפגוע במי מהצדדים. היא ניסתה "להלך בין הטיפות" וטענה שאיננה זוכרת דבר ואולם כל מה שמסרה במשטרה אמת. כאשר נשאלה ל' כיצד נגרמה חבלה בפיה של המתלוננת, היא השיבה אולי הנאשם רצה לחבק אותה והיא זזה ונשרטה. הסבר זה מתאים להסברו של הנאשם, אלא שהבת ל' לא נכחה ומדובר מבחינתה רק בעדות סברה.
21. הבת ד', שהיא מבוגרת יותר מהבת ל', העידה דברים כהווייתם. ד' תיארה שבשלב שהם נכנסו לחדר, נשמעו הצעקות של המתלוננת: **"אמא צעקה. אני שמעתי צעקות כאילו רוצחים אותה. היא צרחה ובכתה... תעזוב אותי, תעזוב אותי. היא הסטרית..."** (ע' 27 ש' 13-9 לפרו').
22. אמו של הנאשם, מסרה בהודעתה במשטרה ת/2, כי תחילה היא שמעה את המתלוננת צועקת מחדר השינה: **"לא אוהבת אותך ולא רוצה אותך"**. כאשר האם ראתה את החבלה, סיפרה לה המתלוננת שהנאשם **"רצה לחבק אותה בכוח ויצא לה דם מהפה"**.
23. המתלוננת נשאלה למה סיפרה לאחר האירוע לאמו של הנאשם, כי החבלה בפיה נגרמה כאשר הנאשם ניסה לחבק אותה. היא השיבה כי לא יכולה היתה לספר שהנאשם רצה לקיים איתה יחסי מין בניגוד לרצונה ותוך התנגדותה לכך אירעה החבלה. הדברים מובנים וברורים.
24. באשר לחלק השני, הנאשם בהודעתו ת/3, תיאר כי בחדר השינה הוא רצה לחבק את המתלוננת, היא תפסה לו את הידיים, וכאשר הוא הזיז את היד בלי כוונה, היא קיבלה את הפצע. עוד נטען במשטרה, כי המתלוננת עיקמה לו את האצבעות.
25. בעדותו בבית המשפט, הוסיף הנאשם פרטים שלא בא זכרם באימרה הראשונית. הנאשם העיד שכאשר המתלוננת הגיעה בסופו של דבר לחדר, היא משכה לו באיבר המין, טלטלה את שערותיו מצד לצד, ואימה עליו: **"אני רוצה לשים אותך על גריל ולשרוף אותך עד המוות. אם אתה רוצה לשכב איתי, לך תקנה לך בובת מין בתל-אביב, כי אני מזדיינת מחוץ לבית"** (ע' 33 ש' 4-2 לפרו'). אני דוחה גרסה זו. ראשית, מדובר בגרסה כבושה שהופיעה רק בבית המשפט. שנית, המתלוננת כלל לא נחקרה על טענות כאלה, אף שהנאשם טען כי סיפר על כך לבא כוחו. שלישית, הדברים אינם הולמים את הנסיבות, שכן המתלוננת הסכימה בלית ברירה להכנס לחדר השינה אך סרבה לקיים יחסי מין בטענה שלא ניתן לקיים יחסי מין בכוח. רביעית, התרשמתי כי מדובר במתלוננת מאופקת, שדברים בוטים כאלה לא נאמרו על ידה, ודאי שלא באופן זה ובסיטואציה זו. חמישית, צעקותיה של המתלוננת לעזרה, שנשמעו ע"י בנותיו של הנאשם ל' וד' ואמו, אינן מתיישבות עם אמירות בוטות כאלה.
26. באשר לאופן גרימת החבלה בשפתיה של המתלוננת, חזר הנאשם על גרסתו כי לא התכוון לפגוע

במתלוננת. רק שניסה לחבק אותה הזיז את היד שלא בכוונה, והיא נשרטה. עם זאת, כאשר ביקש לתאר את נסיבות האירוע השיב: "**אני ניסתי לחבק אותה, וכנראה מההתנגדות שלה, היא נשרטה מציפורניי**" (ע' 33 ש' 8-9 לפרו').

27. אני מאמין לנאשם כי לא התכוון לגרום למתלוננת חבלה. דא עקא, העבירה המיוחסת לנאשם איננה עבירה של כוונה. כדי להרשיע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, די במודעות לכלל היסודות העובדתיים של העבירה, היינו למעשה התקיפה, לאדם האחר ולעובדה שאפשר שתגרם לזולת חבלה (י). קדמי, **על הדין בפלילים** מהד' תשס"ו 2006, חלק שלישי, ע' 1523 וע' 1297-1298). גם לגרסתו של הנאשם, הוא ניסה לחבק את המתלוננת, כאשר היה לו ברור מנסיבות העניין, שהיא מתנגדת לכך. המתלוננת אף זעקה בקול שאיננה רוצה בו ושיעזוב אותה. הנאשם היה מודע לכך שציפורניו ארוכות, ושתוך כדי חיבוק הנתקל בהתנגדות, יכולה המתלוננת להישרט, כפי שארע. די בכך כדי לספק את היסוד הנפשי הנדרש לעבירה המיוחסת לנאשם.

28. נוכח האמור לעיל, השתכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בחלק השני בחדר השינה.

סיכום של דבר

29. אני מרשיע את הנאשם בשתי העבירות המיוחסות לו עבירה של תקיפת בן זוג, ועבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, בניגוד להוראות סעיפים 382 (ב) ו- (ג) לחוק העונשין תשל"ז 1977.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ו, 03/03/2016, במעמד הצדדים.